

[A. Svensson.]

en grundlæggende Sanering kan paabegyndes. Vi kommer derfor ikke udenom, at der maa tages fat omgaaende.

Men der er en Ting, jeg ligeledes gerne vil fremhæve meget stærkt, det er, at Arbejdet maa fremmes i den rette Aand. Denne Sag er ikke og kan ikke være en Partisag, den maa være en Landssag, saa vist som de kommende Aars Udvikling i vort Grænseland er et for hele Landet og for hele Nationen livsvigtigt Anliggende. Jeg beklager derfor, at det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, der til Tider kan tage meget forstandigt paa Tingene, til andre Tider meget uforstandigt, har fundet det formaalstjenligt i en Artikel i sit Partiorgan i Sønderborg at udtale, at det kunde vist være meget passende, hvis der blev skiftet Ejere lidt paa de sønderjyske Gaarde — der er Landarbejdere nok, som kan overtage dem. Det maa fastslaaes ogsaa her fra denne Talerstol, at det er ganske utilbørligt at optræde paa denne Maade over for den sønderjyske Bondebefolkning. Den har været Rygraden i vort nationale Grænseforsvar gennem Menneskealdre, og det tjener ikke danske Interesser at lægge en Tankegang for Dagen som den, det ærede Medlem her er buset ud med.

Lige saa beklageligt forekommer det mig at være, at Regeringen har villet sammenkæde en Forhøjelse af Ejendomsskatterne med Hjelpeforanstaltninger til de sønderjyske Landsdele, en Beskatning, som Regeringen paa Forhaand maatte vide vilde møde Modstand hos et Flertal inden for Rigsdagen. Den højtærede Statsminister har oven i Købet over for „Social-Demokraten“ i Gaar, den 14. November, givet Udtryk for, at der i Nordslesvig er megen Forbitrelse over, at Venstre og Konservative synes at modsætte sig den foreslaaede Beskatning. Ja, jeg ved jo nok, at den højtærede Statsminister har været paa Besøg i Nordslesvig og dér har haft Konferencer med forskellige Personer, saaledes med H. P. Hanssen, der altid har været en Modstander af den sønderjyske Sanering, samt de socialdemokratiske Redaktører i Haderslev og Sønderborg. Jeg har nu ogsaa været paa Rundrejse i Nordslesvig i den sidste Tid, og jeg har ikke mærket noget til en saadan Forbitrelse, tværtimod. Befolkningen er meget vel paa det rene med, hvor der er partimæssige Bihensigter med i Spillet, og hvor der ikke er det, og jeg kan kun gentage, at disse og lignende Tankegange bidrager ikke til at skabe den rette

Atmosfære omkring det Saneringsarbejde, som er forestaaende.

Jeg skal slutte med at udtale Forventningen om, at vort Forslag snart maa komme til Behandling her i dette høje Ting. Regeringen vil her have en god Lejlighed til at redegøre for sine Planer vedrørende det sønderjyske Saneringsspørgsmaal, og jeg haaber, at den til syvende og sidst vil have baade Vilje og Evne til at se det under en større Synsvinkel. Jeg anbefaler hermed Forslaget til Tingets Velvilje.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har Ordet for at forelægge et tidligere anmeldt Lovforslag.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Aksel Larsen): Jeg skal paa Kommunistisk Partis Vegne forelægge *Forslag til Lov om Gældsnedskrivning og Rentesaenkning for visse Landbrugsjendomme samt Forbud mod Tvangsauktioner*.

Som ved adskillige tidligere Lejligheder fremhævet er vort Parti af den Mening, at hvis der skal gøres noget effektivt mod Landbrugskrisen, saa hverken kan eller skal det gøres ved Hjælp af kunstige prishævende Foranstaltninger, men ved, at man forsøger at sænke Landbrugets Udgifter gennem en passende Nedsættelse af Landbrugets Gæld og Sænkning af Renten.

Vi finder, at der er tre Ting, der i særlig Grad taler for saadanne Foranstaltningers Gennemførelse. For det første det rent historiske. Landbrugets Gæld er i sin Oprindelse en Afløsning af Fæsteafgifterne. Historisk ligger det saaledes, at en Gang i Middelalderen har Herremændene taget Jorden fra Bønderne, ved Bøndernes Frigivelse har de faaet Lov til at tilbagekøbe den Jord, man tidligere har stjaalet fra dem, men er blevet forpligtet til at betale Fæsteafløsning, og det har de kun kunnet gøre ved at optage Gæld, hvilket efterhaanden er sket gennem Kredit- og Hypotekforeninger. Det er rigtigt, at Landbrugets Gæld senere blandt andet under Krigstiden er blevet forøget, ganske betydeligt endda, men det ændrer ikke ved den historiske Oprindelse af Gældsstiftelsen.

Den anden Omstændighed, der taler for de af os foreslaaede Foranstaltninger, er, at naar Kapitalister sætter Penge i et Foretagende i Haab om, at det skal give dem et vist bestemt Udbytte pr. Aar, og saa Grundlaget for Beregningerne svigter, saa er det aldeles meningsløst, at Kapitalisterne, uanset at Grundlaget ikke eksisterer mere, dog